

KRISTAUS KARALIAUS**LAIKAS****Murillo****Nekaltai Pradėtoji****Paryžius (Luvro muziejuje)**

SEKMINĖS

Lekcija

Apd. 2, 1 - 11

Sekminių dienai atėjus, visi buvo drauge toje pačioje vietoje. Štai ūmai pasigirdo iš dangaus ūžimas, lyg kad kylančio smarkaus vėjo ir pripildė visus namus, kuriuose jie sėdėjo. Jiems pasirodė pasidalinę tarsi ugnies liežuviai, ir ant kiekvieno iš jų nusileido po vieną. Visi jie pasidarė pilni šventosios Dvasios ir ėmė kalbėti visokiomis kalbomis, taip kaip šventoji Dvasia jiems davė prabilti. Jeruzalėje buvo apsigyvenusių žydų, žmonių dievobaimingų iš visų po dangumi esančiųjų tautų tarpo. Kilus ūžimui susiėjo minia ir nežinojo ką manyti, nes kiekvienas juos

girdėjo kalbančius savo kalba. Visi buvo be galo nustebę ir kalbėjosi tarp savęs: Štai, argi ne visi šitie, kurie kalba, yra galilijiečiai? Tai kaipgi kiekvienas mūsų girdime savo gimtąją kalbą? Mes partai, medai, elamiečiai, Mezopotamijos, Judėjos ir Kapadokijos, Ponto ir Azijos, Prigijos ir Pampilijos, Egipto ir prie Kirenės, esančios Libijos krašto gyventojai, ateiviai romėnai, kaip žydai, taip ir naujaticiai, kretiečiai ir arabai, girdime juos mūsų kalbomis skelbiančius didžius Dievo darbus.

Evangelija

Jon. 14, 23 - 31

Anuo metu: Kalbėjo Jėzus savo mokytiniams: Jei kas mane myli, tas laikys mano žodžius; ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir pasidarysime pas jį buveinę. Kas manęs nemyli, tas mano žodžių nelaiko; žodžiai gi, kuriuos jūs girdėjote, ne mano, bet to, kurs yra mane siuntęs, Tėvo. Tai aš jums kalbėjau, pasilikdamas pas jus. O Ramintojas, šventoji Dvasia, kurį Tėvas atsiųs mano vardu, jis jus viso išmokys ir primins jums visa, ką tik aš jums kalbėjau. Aš jums palieku ramybę; duodu jums savo ramybę; ne kaip

pasaulis duoda, aš jums duodu. Tegul jūsų širdis nenusigąsta ir tenebijo. Girdėjote, kad aš jums sakiau: Aš einu sau ir ateinu pas jus. Jei mylėtumėte mane, juk džiaugtumėtės, kad aš einu pas Tėvą, nes Tėvas didesnis už mane. Ir dabar aš jums tai pasakiau pirma, nekaip įvyko, kad įvykus tikėtumėte. Jau nebedaug aš kalbėsiu su jumis. Nes ateina šio pasaulio kunigaikštis; manyje jis nieko neturi, bet kad pasaulis pažintų, kad aš myliu Tėvą ir taip darau, kaip Tėvas man įsakė.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a weekly published by the Marian Fathers, 4545 W. 63rd St., Chicago 29, Ill. Second class postage pd. at Chicago, Ill., Subscription: \$4.00 yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$5.00 yearly; 10 ¢ a copy. Editor: Rev. J. Sakevicius, MIC.

ATEIK, ŠVENTOJI DVASIA!

K. F. Gureckas

Bažnyčia mums pristato Šv. Dvasią kaip dievišką asmenį Švč. Trejybės vainike. Daug religinių kovų, daug atsiskyrusių brolių Bažnyčia patyrė, kol galutinai išaiškino, kad Šv. Dvasia yra Dieviškas asmuo, nemažesnis kaip Dievas Tėvas ar Dievas Sūnus. Bet tuo Bažnyčios vargai nepasibaigė: tenka daug dar aiškintis, kokia yra Šv. Dvasios reikšmė mūsų gyvenime.

Kas yra išaiškinta

Iki šiol jau aiškiai katalikų tikima, kad Šv. Dvasia yra Kristaus Dvasia ir kad ji paeina iš Tėvo ir Sūnaus, kaip iš vieno šaltinio. Kad šventosios Dvasios paėjimas nėra gimimas, bet kvėpimas ir reiškia ne ką kitą kaip įsamenintą Tėvo ir Sūnaus abipusę meilę. Kaip meilė, ji yra jungtis Dieviškų asmenų ir

mūsų šventumo šaltinis, tarsi antgamtinė siela mūsų sielos. Ji, būdama Kristaus Dvasia, yra ir Bažnyčios dvasia, kadangi, Bažnyčia yra mistinis Kristaus Kūnas. Būdama kvėpimas — dvasia Tėvo ir Sūnaus ji yra antgamtinis šaltinis Šv. Rašto įkvėpimo, Bažnyčios neklaidingumo, pašaukimų į dvasinį luomą, visų pranašystės dovanų ir specialių dvasinių malonių. Svarbiausia, ji yra dvasinis šaltinis pašvenčiamos malonės, to dieviško rūbo, be kurio niekas negali patekti į Dangaus puotą. Tačiau, tas nereiškia, kad Šv. Dvasia viena veda Bažnyčią ir mus šventumo keliu: Dievuje visi veiksmai, kurie nėra Jo vidinis gyvenimas, o nukreipti į išorę, yra visiems Trejybės asmenims bendri, nes juos atlieka viena Dieviška prigimtis.

Pašventinimo darbai, tačiau, užtarnautai priskiriami Šv. Dvasiai, nes ji ir ji viena yra įsameninta Meilė, o meilės dorybė yra šventumo karalienė.

Šv. Dvasią mes susitinkame pirmiausia per šv. krikštą, per kurį Šv. Dvasia mums duoda antgamtinį krikšto rūbelį — pašvenčiamą malonę.

Per šv. krikštą ji, drauge su Tėvu ir Sūnumi, apsigyvena mumyse. Nors visa Švč. Trejybė gyvena mūsų sieloje, bet, pagal Šv. Raštą, mes esame Šv. Dvasios šventykla. Lyg būtume ypatinga Šv. Dvasios nuosavybė.

Per visus kitus sakramentus, bet ypač per Sutvirtinimą ir Kunigystę, mes sueiname į asmenišką kontaktą su Šv. Dvasia.

Kristaus asmuo mums lyg supranta-mesnis, lyg arčiau mūsų, nes jis įsikūnijo, gyveno ir mirė dėl mūsų — Jis mūsų brolis.

Šv. Dvasia yra lyg tolimesnis, mažiau apčiuopiamas antgamtinis veikėjas. Iš Dievo pusės, tačiau, kitaip atrodo: per Šv. Dvasią mes įsikūnijame dvasiniai į Kristų ir per Jį einame pas Tėvą. Taigi Šv. Dvasia yra mūsų pirmieji laiptai į Švč. Trejybės aukštumas.

Kas dar ir dabar tebeaiškinama

Dar ir dabar norima išaiškinti, ar Šv. Dvasia nesijungia su mumis kaip nors ypatingiau, negu kiti Dieviški as-

menys. Mat šv. Rašte ir Bažnyčios Tėvų moksle labai ir labai pabrėžta kažkoks ypatingas mumyse Šv. Dvasios gyvenimas, kažkokia ypatinga jungtis su Šv. Dvasia. Toliau yra dar aiškina-ma, kaip ir kiek Šv. Dvasia dalyvauja Apreiškime: įkvėpdama Šv. Raštą ir saugodama Bažnyčios neklaidingumą. Iš praktikos žinome, kad negalima visko priskirti Šv. Dvasiai, bet negalime visko priskirti ir žmogui, ypač kas liečia Šv. Raštą ir Bažnyčią. Yra koks tai labai prakilnus Šv. Dvasios vedimas, kuris ir žmogaus laisvės nepažeidžia ir Dievo planus įvykdo. Paskutinis visuotinis Bažnyčios susirinkimas, geriau sakant pop. Jonas XXIII, paskyrė ypatingą komisiją šiam klausimui tirti.

* * *

Dievas žmogui visuomet liks paslaptis, tačiau jis niekuomet nebuvo ir nebus svetimas. Tas ypač tinka trečiam Švč. Trejybės asmeniui — Šv. Dvasiai. Ji paliks mums paslaptis, bet ji nėra mums svetima. Priešingai, ji yra tiek mums artima, kaip niekas daugiau. Ji yra Kristaus Dvasia, Bažnyčios dvasia ir mūsų sielos siela.

Mūsų giliausias siekimas: kad Meilė meilę uždegtų, kad mūsų siela sielą turėtų, kad ryšys tarp Dievo ir žmogaus būtų stiprus tuo Ryšiu, kuriuo laikosi pati Švč. Trejybė — Šv. Dvasia!

Ir mes lietuviai, ne vien pamaldieji, bet kiekvienas, kuris tikime Dievą esant ir trokštame matyti daugiau jo palaimos mūsų Lietuvai, sau patiems ir visai žmonijai, junkimės malda, apsimarinimais, auka, gerais darbais į visos Bažnyčios bendrą šauksmą, kad permaldavus Dievo teisingumą, kad savyje ir kituose pažadinus didesnę norą kuo nors prisidėti apšviesti aplink mus gyvenančius, Kristaus šviesos dar nesupratusias tautas. Visą gegužį, bet ypatingai 13-ją dieną maldaukime būti užtarėja pas teisingąjį Viešpatį švenčiausiąją Mariją, kuri dėl žmonių klaidų ir nelaimių verkė mūsų Šiluvoje, kuri per nekaltus vaikelius šaukė žmoniją atgailon Liurde ir Fatimoje.

Trokštame, kad mūsų tauta galėtų kuo greičiau įsijungti į laisvų tautų šeimą, laukiame pagalbos iš kitų tautų, tad savomis maldomis ir atgaila jungkimės dabar kartu su visais geros valios krikščionimis, kad sutaukius su Dievu visus žmones, kad visus išmokius ir patraukus spręsti ir tvarkyti visus reikalus Dievo ir žmogaus meilės, teisybės šviesoje.

Vysk. Vincentas Brizgys

(Iš 1964 m. laiško maldos reikalu)

DIEVAS MUMS KALBA

2.

Kas gali suprasti?

Daugelis teisinasi, kad sunku suprasti Šv. Raštą. Tą reikia pripažinti. Kartais sunku, labai sunku suprasti kas parašyta Šv. Rašte. Šv. Petras išreiškė panašų abejojimą: "Yra dalykų, kurie vargu suprasti" (2 Petro 3, 16). Šv. Povilas šiaip išsireiškia: "O, Dievo turtų, išminties ir žinojimo gilybė, kaip nesuprantamai jo teismai ir nesusekami jo keliai. Nes kas pažino Viešpaties mintį? arba kas buvo Jo patarėjas" (Rom. 11, 33).

Dievas mėgina per tuos raštus su pažindinti žmoniją su Jo giliausiom tiesom. Jis kalbėjo šventiems rašytojams ir jie užrašė kaip jiems buvo sakyta. Kai kurios dalys yra sunkiai suprantamos.

Nesuprantam ir visų mūsų tikėjimo paslapčių. Tikime, nes Dievas taip mums apreiškė. Jei nesuprasite visko kas parašyta, suprasite užtektinai, kad Jūsų siela galėtų džiaugtis Dievo išmintingumu ir žengsite pirmyn į tobulesnį dvasišką gyvenimą.

Rasite daug auksinių išminties grūdų: bus daug valandų mąstymui ir sielai dvasinės paguodos. Po ilgesnio susidomėjimo Šv. Raštu ir Jūs galėsite sakyti Dievui psalmės žodžiais: "Aš mėgstu tavo paliepiamus labiau kaip auksą ir tikriausią auksą" (psl. 118, 127).

Skaitykime su nuolankumu

Kai kurie teisinasi, kad jiems užtenka maldaknygės didesniam pamaldumui. Tiesa, maldaknygė yra reikalinga kiekvieno žmogaus didesniam pamaldumui, nes iš maldaknygės mes kalbam maldas į Dievą ir šventuosius. Bet reikia atsiminti, kad per Šv. Raštą Dievas kalba į tuos, kurie skaito Jojo žo-

dį. Per tą raštą Dievas susisiečia su skaitytoju. Kai kuriais atžvilgiais daug svarbiau, kad mes klausytumėm ką Dievas nori mums pasakyti. Mes perdažnai Dievui kalbam kas mums svarbu ir skubiai reikalinga. Paskaitykite ir pagalvokite ramiai apie Jo žodį ir jausite Jo įkvėpimus, nuoširdžius patarimus kasdieniniam gyvenimui.

Skaitykite su giliu tikėjimu, nuolankumu ir dideliu gailėsčiu už praėjusio gyvenimo nuodėmes. Pasitikėkite Jo nurodymais.

Nebūkite per daug įkyrūs ir nesikelkite į puikybę dėl to, kad esame skaitę Dievo žodį. Nesistenkite duoti gilesniems posakiams kokius nors savotiškus išaiškinimus, bet skaitykite su nuolankumu ir ieškokite prakilnių minčių. Prašykite, kad Šv. Dvasia apšviestų skaityme, kad galėtumėte labiau įvertinti Dievo išmintingumą ir rastumėte būdų bei minčių, kuriais galėtumėte geriau išganyti savo sielas. "O ramintojas, šventoji Dvasia, kurį Tėvas atsiųs mano vardu, Jis jus viso išmokys ir primins jums visą, ką tik aš jums kalbėjau" (Jon. 14, 26).

Nepirkime netikrų vertimų

Šv. Raštas yra plačiausiai perkama knyga pasaulyje. Kiekvienais metais spausdinama daugiau Šv. Raštų įvairiomis kalbomis, negu kitų knygų. Jis gali būti pigioji ar brangiausia knyga mūsų knygyne, nes kai kurie leidiniai parduodama už dolerį ir kiti už kelius tūkstančius dolerių.

Mes lietuviai galime didžiulis, kad turime pilną Šv. Rašto vertimą, nes yra daug tautų, kurios dar nepajėgė išsiversti šį brangų Dievo žodį. Mūsų broliai latviai dar jo neturi.

Kauno arkivyskupas Juozapas Skvirckas pašventė visą savo gyvenimą

TIKROSIOS ŽINIOS

Norėdami susipažinti, pasakome savo pavardę, ir žmogus žino, kas esame. Mokytojas duoda žinių savo mokiniams apie gamtą, miestus. Mokiniai tiki jam ir žinias priima.

Dievas taip pat gali duoti žinių apie save. Jis davė pirmiesiems tėvams, patriarchams, pranašams. Šie papasakojo vaikams ir kitiems žmonėms. Kiti Dievo įkvėpimu jas surašė. Tai Jo apreiškimas mums.

Paskui atėjo Kristus. Jis vaikščiojo po Palestiną. Patvirtino seniau gautas žinias, kad jos yra Dievo duotos ir jas papildė naujomis. Iš sekėjų išrinko dvyliką į apaštalus. Jie buvo Jo artimiausieji, jiems nesuprantamus dalykus paaiškino.

.....

šiam milžiniškam darbui ir reikia pasakyti, kad labai gražiai ir suprantamai padarė vertimą. Šis vertimas yra tikras mūsų tautos pasididžiavimas.

Buvo žmonių, kurie apgadino šv. Raštą, jį betaisydami pagal savo užgaidas. Jie kai ką visai išleido. Tai įvairių protestantų leistos knygos. Tarp jų randasi lietuvių biblistų laida. Jas lengvai galima atpažinti, nes neturi Bažnyčios leidimo jų spausdinti.

Kai šv. Raštas perkamas anglų kalba, reik atsargiai pirkti, nes yra daug tikrų laidų ir tiek pat netikrų laidų. Eikite į katalikiškus knygynus, nes tokie knygynai nelaiko netikrų laidų.

Kai perkate lietuvišką šv. Rašto knygą, eikite į katalikiškus knygynus, kurie dažniausiai randasi prie lietuviškų katalikiškų laikraščių leidyklų.

Pasinaudokite tuo dideliu Dievo žodžio šaltiniu, nes jame rasite daug paguodos kasdieniniam gyvenimui ir išgirsite iš Dievo kas reikalinga atsiekti amžinam gyvenimui.

Šv. Matas ir Jonas Kristaus mokslo dalį surašė. Rašė ir jų bendradarbiai Morkus ir Lukas. Taip atsirado 4 evangelijos. Be evangelijų yra parašyta Apaštalų laišku.

Apaštalai išventindavo kunigus, kurie gautas žinias toliau skelbė. Taip Dievo žinios atėjo iki mūsų. Kadangi jos yra iš Dievo, tai žmogaus pareiga yra jas priimti, kitaip tariant tikėti. Dievas be reikalo nieko nedaro.

Žinios nėra aiškios. Todėl netraukia proto taip greitai, kaip mokslai, kurie lengvai prieinami. Dėl tos priežasties yra žmonių, kurie jas atmeta. Kartais jie išdidžiai pasako, kad Dievo nematę ir negalį tikėti. Bet jie nematė nei savo galvos smegenų, o nesivadina besmegeiniai.

Tos žinios yra sunkios. Atsimename, kaip buvo sunku išmokti, kada mamytė arba kunigas mokino. Nelengva buvo nei mokykloje, ar gimnazijoje, kada jau patys skaitėme ir atidžiai stengėmės suprasti.

Doras jaunimas tas žinias gilina, papildoma. Jas stengiasi geriau suprasti ir baigęs mokyklą. Naudojasi religinėmis knygomis, lanko tos rūšies susirinkimus su paskaitomis. Taip daro, nes jas aukštai ir pagarbiai vertina suprasdamas, kad jos gražiai vairuos jo gyvenimą į laimę.

Kartą du studentu susitiko prie durų. Iš mandagumo ir vienas ir antras nori užleisti draugui pirmenybę. Ilgokai tarėsi. Tada vienas tarė: "Tu turi rankose šventąjį Raštą su Dievo žiniomis. Todėl turi pirmenybę eiti. Aš eisiu paskui tave. Taip pagerbsiu Dievo žinias, o per tai ir patį Dievą."

Žinios užsimiršta. Gydytojais, inžinieriais, nors geriausiai išmoksta, vėliau nebegalėtų išlaikyti egzaminų, jei nepakartotų. Tas pat yra su tikyba. Naudinga kartoti. Labai gerai, jei kas tuo rei-

Michelangelo

Kristaus galva

Pieta

kalu pašvenčia bent 15 minučių savaitėje. Kas po pirmosios šv. Komunijos ar po gimnazijos baigimo padeda katekizmą bei kitus tikybos vadovėlius į šalį ir, kur namuose yra nemažai pasaulio turinio knygų, o visai nėra religinio turinio, ten gyventojų protuose Dievo duotos žinios aptemsta.

Didelę vertę turi pamokslai. Viešpats Jėzus juos taip vertina, kad pats sakė per tris metus iki mirties ir pavedė juos sakyti apaštalams: "Eidami į visą pasaulį, skelbkite Evangeliją visam sutvėrimui" (Mrk. 16, 15). Pamoksle, kad ir neiškalbingame, dažniausiai išgirstama, kas nors naujo. Jei nepasitaiško naujo, tai yra galimybė atsiminti žinomus dalykus ir taip juos pakartoti. Taigi pamokslas praturtina sielą, padaro ją jautresnę ir geresnę. Todėl ir visuotinis Bažnyčios susirinkimas nutarė, kad kiekvienose mišiose sekmadieniais ir šventėse būtų sakomi pamokslai.

Tikram tikėjimui žmogaus jėgų ne-

pakanka. Reikia Dievo pagalbos. Juk Kristus sako: "Niekas negali ateiti pas mane, jei Tėvas, kurs yra mane siuntęs, jo nepatrauks" (Jn. 6, 44). "Be manęs jūs nieko negalite padaryti" (Jn. 15, 5).

Kaip matome, tikėjimas yra kartu žmogaus ir Dievo darbas. Reikia bendradarbiauti.

Dievas savo pagalbą visados duoda. Svarbu jos neatmesti. Šv. Augustinui padėjo paprastu būdu, beklausant šv. Ambroziejaus pamokslų Milano katedroje. O šv. Povilui, kurs buvo vadinas Saulius, prabildamas Kristus tarė, kodėl jis persekiojās. Po to Saulius apsikrikštijo. Apšvietus protą rasti tikėjimui žinias, Dievas dar palenkia valią jas priimti.

Yra žmonių be rankų, be kojų, a klų. Bet negalima pasakyti, kad visi yra be rankiai, bekojai, akli. Religijos atveju yra netikinčiųjų, bet klaida būtų sakyti, kad visi yra bedieviai. Yra paprastų žmonių giliai tikinčiųjų; yra ir žymių mokslininkų, kurie turi tvirtą tikėjimą.

Dažniausiai netiki tie, kurie visai nesirūpina Dievo apreiškimu arba merdi nuodėmėje. Per aprūkytą dūmais stiklą silpnai matosi saulė. Jei supurvintas, visai nebematoma. Taip su nuodėme. Ji apdemdina sielos akis arba visai apakina.

Netikintieji mėgsta vadintis laisvamaniais. Atrodo, kad gerai. Laisvės nori kiekvienas. Už ją kovoja. Tačiau, jei kišenėje nebus 100 dolerių, kaip laisvai begalvosi, kad ten tiek yra, to 100 nebus. Jei, važiuojant automobiliu, bus raudonos šviesos, negalima laisvai galvoti, kad yra žalios. Kas taip galvos ir važiuos, policininkas sulaikys ir nubaus. Reikia manyti ne laisvai, o taip kaip yra.

Ir sielos dalykuose yra taisyklės, kurių reikia laikytis. Jei Dievas davė nurodymus, negalima laisvai atmesti. Kas be atodairos pradeda važinėti per raudonas šviesas, skaitomas nebesveikas ar išprotėjęs. Panašiai ir kas priešinasi atkakliai Dievo valiai, arba yra dvasiniai siauraprotis, arba sugedęs.

8
Juk Kristus aiškiai sako: "Nebūk netikėlis, bet tikintis" (Jn. 20, 27).

Tikintieji, krikščionys, ypač katalikai, visados yra persekiojami. Priešai puola jėga, pavergdami ginklu, kalėjimais arba trėmimais. Rusijos užgrobtuose kraštuose ir pačioje Rusijoje pilni kalėjimai tų, kurie išpažįsta Kristaus mokslą. Šalia ginklo vartoja spaudą. Rusai ją platina daugiausiai jaunimui. Siunčia į svetimus kraštus, melagingai piršdami savo rojų. Bet tame rojuje matyti labai blogai, nes žmonės iš jo taip bėga, kad sargyba nespėja gaudyti. Todėl Berlyno srityje užtvėrė mūrinę sieną, kad jų valdomi Rytinėje Vokietijoje vokiečiai negalėtų išbėgti į laisvąją Vakarų Vokietiją. Tada bėgantieji pradėjo kasti po siena urvus, kad per juos šliauždami išsigelbėtų.

Mūsų dvidešimtas amžius yra didelės propagandos amžius. Didelę galybę turi radijas. Jis pasiekia ausis už sienų, vandenų. Jo klauso savojo krašto piliečiai ir prasiveržia bangomis į užsienį. Rusijos komunistai jo reikšmę supranta taip, kad įvairiomis kalbomis agituoja melavimu tautas ištisas 24 valandas, t. y. dieną ir naktį.

Kare kaunasi tos pačios rūšies ginklais: prieš patrankas statomos patrankos, prieš lėktuvus — lėktuvai. Susipratę katalikai kovoja panašiai: prieš bedievių spaudą leidžia ir platina savąją; prieš jų radiją naudoja savo radijo stotis; prieš televiziją — savo televizijas. Šiuo reikalu ir visuotinis Bažnyčios susirinkimas paskelbė savo potvarkius.

Jau yra vyskupijų, kur tokias stotis turi. Jos remtinos. Garbingi katalikai, kurie remia aukomis, kiek tik galėdami, nes taip atmuša savo šventų įsitikinimų priešą. Juk tikime ir pagal tikėjimą gyvename ne dėl to, kad motina sakė, arba kapelionas mokino, arba klebonas nori, bet kad pats Dievas nori mūsų tikėjimo. Kitaip sakant, priimame Dievo duotą apreiškimą ne dėl žmonių pasakymo, bet dėl Dievo orumo, kurs tų žinių yra pirmasis ir tikrasis šaltinis.

NAUJAS MARIJONAS KUNIGAS

Gegužės 9 d. Marijonų seminarijos koplyčioje, Clarendon Hills, Ill., kunigystės šventimus priėmė diakonas Donaldas Stasys Petraitis, MIC. Šventimus suteikė J. E. vyskupas Vincentas Brizgys, Kauno arkivyskupijos pagalbininkas, dabar gyvenęs Chicagoje.

Kun. D. Petraitis gimė Chicagoj 1937 m. rugp. 13 d. Baigęs Aušros Vartų pradžios mokyklą, jis lankė šv. Ignoto aukštesniąją mokyklą ir toliau Marianapolio paruošiamąją mokyklą, Thompson, Conn., kurią baigė 1955 m. pirmuoju laipsniu. Tais pačiais metais įstojo į marijonų vienuolijos naujokyną. Toliau lankė St. Procopius kolegiją, Lisle, Ill. Trumpam laikui buvo išvykęs į Romą filosofijos studijoms. Teologijos kursą ėjo Benediktinų Didžiojo seminarijoje, Lisle, Ill.

Kun. D. Petraitis pirmąsias šv. Mišias atlaikė savo gimtinėj, marijonų veldamaj Aušros Vartų parapijoje, Chicagoje, gegužės 10 d., asistuojant marijonams. Po mišių tos pačios parapijos salėje buvo iškilmingi pietūs, kuriuos surengė primicianto tėveliai, kurie gyvena 2108 W. 21st Pl., Chicago, Ill.

NERVINGUMAS,

ĮTAMPA

IR SAŽINĖ

Dr. Z. Danilevičius

“Šiandien daug girdime apie “įtemptus nervus”. Nėra nei būdo sustabdyti nuolatinius televizijos reklamuotojų primimus, kurie nuolat siūlo įvairias savas priemones įtemptiems nervams gydyti.” — Šitai parašė Dr. D. Oken sausio — vasario numeryje mokslinio žurnalo *Psychosomatics* (1964. V t., 1 n.).

Kiekvieno gydytojo laukiamajame kambaryje rasime geroką procentą pacientų, atėjusių ieškoti pagalbos dėl tos nervingumo ar įtemptų nervų problemos. Dažnai tų pacientų fizinė sveikata yra gera. Jokie tyrimai nerodo specifinės ligos. Po pasitarimų su specialistais ligonis priskiriamas į “psichosomatinių” ligonių grupę.

Nervinis įtempimas daugiausiai pasireiškia depresijos (prislėgimo) jausmu, jausmu “įsitempimo”, kartais net raumenų skausmingumu ir sustyrimu. Dažnai tą visą lydi neaiški kažko baimė, ko ir pats ligonis negali nusakyti.

Nervingumas kyla dėl jausminių priežasčių. Retais atvejais jis gali būti drauge su organine liga, retkarčiais jis būna ir protinės ligos apraiška. Daugeliu atvejų jį sukelia aplinkos “spaudimai” ar jausminio nuovargio atsiradimas. Neretai jo priežastys glūdi žmogaus gyvenimo būde. Ar sąlygos sukurtos paties paciento, ar sudarytos kitų žmonių jo aplinkoje, padaro jo gyvenimą tikra našta. Daug kartų randame, kad nervinis įtempimas yra aplinkos sunkumų padarinys. Ligos ar kitų pavojų baimė, rūpestis dėl savo ar artimųjų ateities, nesantaika šeimoje ar nesutikimai darbe, baimė netekti tarnybos, finansinis nepastovumas, asmeniniai konfliktai ir kiti panašūs nemalonumai įtempia nervus.

Tačiau yra įdomu pastebėti, kad išoriniai veiksniai dažniausiai veikia žmogų daug mažiau, negu konfliktai kylą paties žmogaus viduje. Daugelis psichiatrų ir psichologų, katalikų ir nekatolikų, yra priėję išvados, kad vidiniai, o tuo labiau — moraliniai, konfliktai paliečia dvasinę sveikatą daug daugiau ir daug giliau, negu išoriniai veiksniai. Žmogaus sąžinė gali būti baisy kankinimo įrankiu, jei žmogus bando gyventi priešingai savos sąžinės patarimams, nuolat jausdamas, kad jis elgiasi neteisingai. Žinojimas, kad jis daro ką nors, kas yra nesuderinama su krikščioniškąja etika, yra didžiausia vidinė kančia. Toji vidinė kova, kurią mūsų religija vadina nuodėme, o kuriai psichiatrai taiko moralinio konflikto žodį, iš tikro yra viena iš dažniausių nervinio įtempimo priežasčių.

Daugelis didelių vyrų yra išsireiškę, o ir mes patys neretai tą tiesą patiriame, kad didžiausia laimė yra, kada gali pasakyti sau: “Vengiau blogio kiek galėdamas, mano sąžinė rami”. Šitas jausmas — tas pats, kurio pasiekiame tinkamai panaudoję Atgailos sakramentą, — yra jausmas gilaus ramumo, taikos ir gėrio. Nesvarbu ar turtingas, ar vargšas; nesvarbu, kokias problemas rytojais gali atnešti; viskas atrodo šviesiau, optimistiškiau. Tada mes dažnai pasakome: “Dabar aš laimingas”. Tai ir yra tikroji laimė.”

Visi raminantieji vaistai, kokie tik yra pasaulyje, visos tabletės, kapsulės ir eliksirai, tegali tik laikinai “priburkinti” nervinio įtempimo jausmą. Kai jų veikimas praeina, ir jeigu tie patys konfliktai tebėra, kaltės ir nelaimingu-

mo jausmas sugrįžta, ir vėl jaučiamės suvargę bei nervingi.

Modernioji psichiatrija bando išvelgti į žmogaus individualines problemas, į jo vidinius konfliktus, su tikslu nustatyti ir pašalinti nervingumo ir prislėgimo priežastis. Kiekvienas geras gydytojas žiūri į raminančius vaistus tik kaip į laikiną priemonę, kuri gelbsti tik tame laikotarpyje, kol tikrosios baimės ir nervingumo priežastys bus surastos, suprastos ir pašalintos.

Dažnai lytinės problemos yra svarbus aspektas nervingumo susidaryme. Ir tas yra ne dėl seksualinių apetitų nepatenkinimo, (tas niekada niekam nėra pakenkę), bet priešingai, per nuodėmės veiksmą ir per jo sekantį neramumo, kaltės, įtempimo ir silpnybės jausmą. Seksualiniai nusikaltimai būna dar sujungti su fiziniu išsekimu, ir tas dar paastrina kaltės sukeltą neramumą. Jie palieka dvigubos žalos pėdsakus. Normalus, leistinas ir naturalus lytinis gyvenimas, be piktnaudojimo ir be moralinio konflikto sudarymo, be abejo visai nėra kenksmingas.

Nemenkas nervinio įtempimo ir fizinio kentėjimo kaltininkas yra alkoholis. Pagal laipsnį, kiek ir kaip ilgai yra naudojamas, jis gali asmenį sugriauti iki nepataisomumo.

Daugelis alkoholikų nurodo, kad kaip tik nervinė įtampa yra jų girtavimo priežastis. Argi taip tikrai yra? Galime kategoriškai atsakyti: "Ne". Tai yra išsisukinėjimas. Pirmiausiai nervinis įtempimas susidaro moralinio konflikto pasėkoje. Tada alkoholis atrodo būsiąs "lengviausias kelias įtampai pašalinti", bet jis padėti dar pablogina ir jausminiai ir ekonomiškai. Nervinė įtampa pagaliau pasiekia nebepakeliamų padarinių. Alkoholis nėra "problemos sprendėjas", bet jos blogintojas, sukelia naujus konfliktus, naujus įtempimus, o ir tiesioginiai griauņas fizinę sveikatą.

Ką Bažnyčia vadina nuodėme, dažnai yra sunkus emocinės įtampos susi-

TŪKSTANČIO METŲ SUKAKTIS

Balandžio mėn. pabaigoj vysk. A. Wycislo, Chicagos arkivyskupijos pagalbininkas, sukvietė spaudos atstovus ir jiems pertiekė informacijos apie tūkstančio metų krikščionybės įvedimo sukaktį, kurią minės lenkai visame pasaulyje. Krikščionybės įvedimo Lenkijoje data yra laikoma 966 m., kada pirmasis Lenkijos karalius Mieszko apsikrikštijo. Jubiliejinės iškilmės rengiamos Chicagoje 1966 m. rugpiūčio 28 d. Kardinolas Meyer pakvietė į tas iškilmės atvykti Varšuvos kardinolą Wyszynski. Bus didelė manifestacija Soldier Field stadione. Joje dalyvaus apie 100 vyskupų ir prelatų. Chicagoje yra apie 600,000 lenkų su 74 katalikų lenkų parapijomis. JAV lenkų esama apie 7 milijonus ir daugiau kaip 800 parapijų, vienas lenkas arkivyskupas ir 6 vyskupai. Šiais metais rugp. 16 d., pradėdant minėti šią sukaktį, bus Chicagoj McCormick parodų rūmuose banketas, kur kalbės vysk. Fulton Sheen.

Lenkijoje katalikų padėtis vis labiau sunkėja. Bažnyčios apdedamos mokesčiais, draudžiamas religijos mokymas didesnėse grupėse už bažnyčios, katalikų spauda likviduota. Neleidžiama spausdinti nei katekizmų, nei maldaknygių.

darymo kėlėjas. Gyvendami normalų ir sveiką gyvenimą, saikingai kombinuodami darbą su poilsiu ir vengdami nuodėmės stovio, mes galime pasiekti tikro dvasinio pasitenkinimo, taikos ir ramybės. Daugelyje atvejų nuodėmės vengimas yra geriausias vaistas nuo nervingumo, o ir geriausia priemonė nervinei bei protinei sveikatai išlaikyti.*)

*) Vertimas iš *The Marian*, 1964 m. balandžio mėn.: Z. Danilevičius, M. D., *Tension, Stress and Conscience*, 3—4 psl.

DARBAS - DIEVO DOVANA

Pranys Alšėnas

Gyventi ir dirbti, o ypač laiką sunaudoti planingai šiame trumpame žmogaus gyvenime, vis dėlto pasakytume, yra laimė, ir, dar gal pridurtume, — Dievo dovana. Kas gali gyvenime planuoti ir dirbti — tas tikrai gyvena. Gi visas gyvenimo gerąsias puses teuzmuša, tenužudo tik... tinginystė.

Šie žodžiai ir šie teigimai ne rašančiojo išgalvoti ir, pasakytume, ne iš "piršto išlaužti". Juos galėtų patvirtin-

ti daug, o daug kas, iš gyvenusių (ir ne veltui laiką praleidusių) ir tebegyvenančių...

Štai mūsiškė rašytoja klasikė, Šatrijos Ragana, autobiografinėj apysakoj "Viktutė" taip vaizduoja savo darbo dieną ir to darbo paskirstymą, suplanavimą:

"Ūkininkaujame su sesele, pasikeisdamos kas savaitę. Kada mano savaitė — keliuos anksti, einu prie karvių, saikau pieną paktininkui ir t. t.; pargrižus iš ten, einu prirengti arbatos. Paskui reikia nubėgti prie kiaulių, prie veršių, pažiūrėti, kaip palesintos vištos, žąsų, kalakutai; paskui išduoti pietus virėjai... Trumpai sakant, bėgioju iš vi-

ralinės į virtuvę, iš virtuvės į staldus ir paukštininką. Devintoj einu į savo kambarį ir pamokau broliuką ligi 12-tos. Tada pietūs. Po pietų ateina dar gaspadoriaus duktė pasimokyti. Paskui groju valandėlę, o paskui — ir vėl reikia eiti apie ūkį: vėl melžimas karvių, vėl rūpinimasis vakariene šeimynai, arbata mums, lesinimu paukščių ir gyvulių šėrimu. Vakarais reikia kartais padėti broliukui išmokti lekcijas rytojui; reikia pasiūti šį tą, paskaityti, pasikalbėti, — štai ir visa diena..."

Dar toliau: "Man rodos, kad vietoje "maštau — ergo esmu", galėčiau pasakyti: "dirbu — ergo esmu". Prisdarbauvus per visą dieną, pavargus, prisibėgiojus, taip malonu atsisėsti vakare su knyga, kad nesimainyčiau nė su didžiausiu ponu".

Prieš kurį laiką buvo įprasta sakyti, jog: "Niekad nestovėk, jei gali atsisėsti ir niekad nesėdėk, jei gali atsigulti". Nūdienis gyvenimas diktuoja jau ką kitą. Daugelis autoritetų jau sutinka, kad tinginystė ir nieko neveikimas yra žalingi ne tik kūnui, bet ir žmogaus dvasiai.

Pati gamta reikalauja, kad mes dirbtume. Nesvarbu ką, bet kad dirbtume. Ir mūsų Kūrėjas dar prieš Adomo ir Ievos nupuolimą turėjo intenciją, kad žmonės dirbtų. Darbu žmogus turtėja ir fiziniai, ir dvasiniai, gi be darbo, priešingai, jis niveliuojasi, genda. Ne be reikalo yra sakoma, kad darbas yra druska, kuris žmogų saugoja nuo sugedimo.

Taigi, darbas, kaip dar galima jį pavadinti, yra gamtos įstatymas. Nedirbsi, vadinasi, mažų mažiausia nusizengsi (lengvesne forma) įstatymui, o gal ir nusikalsi...

Jeigu žmogus neturi ko veikti, jis nerimauja, kažko ilgisi, skęsta juodose mintyse ir t. t.

Laimingas tas žmogus, kuris mėgsta

dirbti ir kuris laiką sunaudoja planuotai, neveltui. Niekas neneša žmogui tiek malonumo, kiek dienos nudirbti darbai, išpildytas planas, kurį buvai pasiryžęs atlikti ir jį atlikai.

Didieji mūsų žmonės darbo vertę labai seniai suprato. Štai pvz. garbingo atminimo prof. J. Jablonskis apie darbą šitaip bylojo:

“Darbas yra visų geriausias vaistas kūno ir dvasios sveikatai laikyti tam, kad žmogus pats savimi tenkintųsi. Darbas yra tautos subrendimo, kultūringumo ir nepriklausomybės saikas. Darbas neturi kojų, pats į mus neateina. Reikia patiemis jo ieškoti visur ir visada”.

Vaižgantas gi vėl teigė: “Ne mokslo patentai ir ne septyneriopi talentai sudaro piliečių garbės vainiką, o darbas, darbas iš tikrųjų širdies motyvų.”

Italas G. Papini darbo reikalu išvežiojo: “Viešpats Dievas nori, kad kiekvienas žmogus žemėje dirbtų kokį savo darbą. Jis nemėgsta ant lauko ežių atsisėdusių ir į sėjėjų bei arėjų darbą žiūriniųjų. Reikia tau nedelsiant pasirinkti darbą, kuris duotų tavo gyvenimui tikslą ir prasmę”.

Marijonų Bendradarbių Sąjungos REKOLEKCIJOS

bus per Sekmines, gegužės mėn. 17 dieną, Marijonų vienuolyno koplyčioje, 6336 So. Kilbourn Ave, Chicago, Ill. Rekolekcijos prasidės 10 val. ryto šv. Mišiomis ir baigsis apie 3 val. Prašoma pranešti p. E. Samas telef. VI 7-5073, kad būtų galima žinoti kokiam skaičiui dalyvių paruošti pietus. Kviečiame bendradarbius ir jų artimuosius ko skaitlingiausiai rekolekcijose dalyvauti.

**Marijonų Bendradarbių s-gos
Dvasios Vadas**

Marijonų Bendradarbių draugijos Garbės narė A † A

MARIJONA BURGAILIENĖ

Gyveno 205 S. Webster St., Port Washington, Wis. Mirė 1964 m. balandžio 18 dieną.

Narė rėmėja
A † A

MONIKA NAZNINSKAS

Gyveno 1316 S. 49th Ave., Cicero, Ill. Mirė 1964 m. balandžio 27 d.

Narė rėmėja
A † A

MAGDALENA KURELAITIS

Gyveno 47 Houghton St., Worcester 4, Mass. Mirė 1964 m. balandžio 2 d.

Narė rėmėja
A † A

MARIJONA THOMPSON (GRIMAS)

Gyveno East Hampton, Long Island, N. Y. Anksčiau ilgą laiką gyveno So. Boston, Mass. Mirė 1963 m. gruodžio 20 d.

Už a. a. garbės narę bus atlaikytos dvejos šv. Mišios. Pavedant Dievo gailingumui geradarių mirusių narių vėles, prašomi Bendradarbiai atkalbėti po rožančiaus dalį.

Atsiųsta paminėti

Kornelijus Bučmys, OFM, GEGUŽES MĖNUO, Pranciškonų leidinys, Brooklyn, 1964 m., 104 psl. Kaina 1.50 dol. Autorius kiekvienam lengvai supranta žodžiu gvildena švč. Marijos gyvenimo apraiškas ir mūsų pamaldumą Marijai. Knyga skirta gegužinių pamaldų skaitymams, bet ji labai naudinga kiekvieno tikinčio privačiai naudojimui. Leidinys yra vertingas įnašas į mariologinę literatūrą.

Klausimai ir atsakymai

Kun. K. A. Matulaitis, MIC

Atleidžiamosios nuodėmės

Kai pradėjau eiti savaitinėse išpažinties, beveik neberandu ką nuodėmklausiu sakyti: mirtinių nuodėmių nebūna, o su lengvomis, atleidžiamomis, atrodo, neverta gaišinti kunigui laiko. Ar yra kokia nauda išpažinti pasitaikiusias lengvas nuodėmes? Juozas N.

Yra. Jų išpažinimas duoda nuodėmklausiuui progą suteikti sakramentalį išrišimą; nuodėmklauskis pramato iš jų sielai pavojus ir gali tinkamiau nurodyti apsaugą, o taip pat parodo silpnąją sielą pusę, kurią reikia sustiprinti.

Lengvos nuodėmės yra nusikaltimai Dievo valiai nesvarbiame dalyke. Jos užtraukia sielai kaltę ir atitinkamą bausmę; susilpnina Dievo meilę.

Be to, gali pasitaikyti, kad svarbiame dalyke nusikalstant, padaroma vien atleidžiamąją nuodėmę, ar tai kai žmogus yra klaidingai įsitikinęs, jog daro moji nuodėmė nėra mirtinoji, ar kai neturi pilno supratimo, ar pilno nuodėmei pritarimo.

Iš lengvų nuodėmių reikia pagyti, kaip norime pagyti iš nemirtinų kūno žaizdų.

“Mirusis”

Man nesuprantamas yra Kristaus pasakymas: “Palik mirusiems laidoti jų numirėlius” (Mato 8, 22). Kas tie yra mirusieji, kurie gali laidoti numirėlius?

A. N.

Žodis “mirusieji” yra panaudotas perkelta ir tiesiogine žodžio prasme. Dėl to susidaro neaiškumas.

V. Jėzus tarė vienam savo mokinių: “Sek mane”. Pakviestasis atsiprašinėjo: “Viešpatie, leisk man pirma eiti ir palaidoti savo tėvą.” Tuomet Jėzus jam tarė: “Sek savo tėvą”. Tuomet Jėzus jam tarė: “Sek mane ir palik mirusiems laidoti jų numirėlius”. O šv. Lukas dar

prideda prie Jėzaus žodžių: “Tu gi eik ir skelbk Dievo karalystę” (Luko 9, 60).

Ar iš tikrųjų to mokinio tėvas buvo miręs? Gal jis buvo vien mirtinai susirgęs? Jei buvo miręs, tai žydų papročiu turėjo būti prie mirusio tėvo; o jei nebuvo dar miręs, — gal tai reikšti, jog mokinys prašosi leidžiamas padėti “užmerkti tėvo akis.” Atrodo, kad to mokinio tėvas jau buvo miręs ir tas mokinys apie tai sužinojo neseniai, o tuo tarpu Jėzus jam pavedė skelbti Dievo karalystę, pabrėždamas to darbo svarbą. Iš pašauktųjų Dievo tarnybai asmenų V. Jėzus reikalauja visa širdimi atsidėti pirmaeilei pareigai, kuriai yra pašaukti, — skelbti Dievo žodį; numirusiais pasirūpins tie, kurie nėra tarp Dievo karalystės skelbėjų ir gyvena už Dievo karalystės ribų, — jie dvasiniai yra mirę.

Archeologai

Girdėjau pašiepiant archeologus, kurie iš smulkių žemėje rastų daiktelių nepagaili tiems daiktams duoti tūkstančius metų senumo ir kaip tulas archeologas Argentinoj tvirtinęs, jog atkases senojo akmens amžių, po juo suradęs geležinę pasagą. Tada paaiškėję, jog jo pirmesnieji tvirtinimai netikri. Iš tikrųjų, ar panašios iškasenos gali daug ką pasakyti? R. P.

Archeologija labai patarnauja proistorijai ir istorijai. Surastieji žmonių padaryti įrankiai, įnagiai, net puodų šukės ir kaulinės ylos, kaulai ir ugniaviečių pelenai bei anglės atskleidžia ten gyvenusių žmonių praeitį.

Ir Lietuvoje esantieji mokslininkai tiria piliakalnių, pilkapių, buvusias tvirtoves, pilių griuvėsius, kapines ir atskirus senus kapus. 1961 m. yra išleidę 562 pusl. knygą: “Lietuvos Archeologijos Bruožai.”

žinios iš katalikiškojo pasaulio

▼ **Pakeisti šv. Komunijos dalinimo žodžiai.** Neseniai šv. Apeigų Kongregacija paskelbė dekretą, kuriuo pakeičiami žodžiai dalinant šv. Komuniją. Ankščiau kiekvienam paduodant šv. Komuniją buvo tariami žodžiai: "Mūsų Viešpaties Kristaus Kūnas tesaugo tavo sielą amžinam gyvenimui", dabar įsakyta tarti tik "Kristaus Kūnas (Corpus Christi), o priimantis pirmiau negu priima, atsako: "Amen". Tuo pakeitimu norima, kad priimantieji šv. Komuniją aktyviai dalyvautų ir išreikštų savo tikėjimą. Naujai įvestieji žodžiai iš tikrųjų jau buvo vartojami XIV šimtmetyje. Jie pasiliko iki dabar ambroziniuose apeigose, kurių laikomasi Milano arkivyskupijoje, Italijoje.

▼ **Nauji kunigai Chicagos vyskupijai.** Chicagos kardinolas Albert Meyer balandžio mėn. 30 d. įšventino 35 kunigus savo arkivyskupijai ir 6 kunigus kitoms vyskupijoms.

▼ **Pastorius tapo katalikų kunigu.** Šv. Tėvas Paulius VI davė dispensą liuteronų pastorium Ernestui A. Beck, 39 metų, tapti katalikų kunigu. E. Beck perėjo į katalikus prieš 10 metų. Jis yra vedęs ir turi du vaikus. Beck yra kilęs iš Detroito ir yra buvęs liuteronų klebonu JAV. Dispensą parūpino Mainzo vyskupas Volk, Vokietijoje, kur po savo šventimų naujasis kunigas darbuosis. Vokietijoje dirba jau keli buvę protestantų pastoriai su šeimomis, gavę prieš keletą metų leidimą priimti kunigo šventimus.

▼ **Reikalauja maldos mokyklose.** Vysk. Fulton Sheen kaltino aukščiausią JAV teisumą, kad šis padaręs sprendimą nekalbėti maldos valdiškose mokyklose.

▼ **Vieningas dvasiškių nusistatymas.** Šiomis dienomis Washingtone įvyko religijos vadų suvažiavimas, kuriame dalyvavo apie 7,000 katalikų, pro-

testantų, ortodoksų ir žydų vadų, išreiškė vieningą nusistatymą dėl civilinių teisių įstatymo pravedimo. Prez. Johnson pakvietė delegaciją į Baltuosius Rūmus padėkoti už įstatymo pravedimo rėmimą. Washingtono arkivyskupas P. A. O'Boyle pareiškė, kad visos religijos vieningu balsu šaukia apie pagarbą ir laisvę žmogui.

▼ **Arkivyskupas integracijos reikalu.** Mobile-Birmingham arkivyskupas T. J. Toolen paskelbė visoms parapijoms, kad Alabamos ir šiaurės vakarų Floridos mokyklos turi priimti į mokyklą visus mokinius, nepaisant spalvos.

▼ **Katechistų kongresas Paryžiuje.** Neseniai Paryžiuje įvyko Prancūzijos katechetinis kongresas, kuriame dalyvavo 7,000 kunigų, pasauliečių ir seselių. Buvo svarstoma tema "Kaip šių dienų žmogų suartinti su Dievu?" Vienas kalbėtojas ypatingai pabrėžė, kad katechetai turi su žmonėmis sueti į tikrą dialogą, išeidami iš kasdieninio gyvenimo vyksmo, naudodami paprastą, visiems suprantamą kalbą. Pavyzdys šv. Paulius apaštalas. Reikia studijuoti jo darbo metodus ir pritaikyti šiai dienai.

▼ **Pamaldos už Tylos Bažnyčią.** Newark, N. J., katalikų akcijos organizacijos ruošia per Sekmines šventąją valandą už Tylos Bažnyčią, t. y. persekijuojamus krikščionis. Visų tų tautų vėlavos bus išstatytos aplink altorių. Pamaldoms vadovaus Newarko arkivyskupas T. A. Boland.

▼ **Santykiai tarp žemės ir Bažnyčios.** Neseniai šv. Tėvas Paulius VI audiencijoje priėmė iš visos Italijos susirinkusius į savo kongresą 15,000 žemdirbių. Popiežius pabrėžė, kad visuomet nuoširdūs turi būti santykiai tarp žemės ir Bažnyčios: "Motina žemė, — sakė jis, — teikia medžiaginę duoną, Bažnyčia — dvasinę duoną."

žinios iš lietuviškojo pasaulio

Kun. B. Ivanauskas

• **Kun. B. Ivanausko jubiliejus.** Clevelando, Ohio, Šv. Jurgio lietuvių parapijos klebonas kun. Balys Ivanauskas geg. 3 d. minėjo savo sidabrinę kunigystės sukaktį. Kun. Ivanauskas gimęs 1910 m. New Brighton, Pa. Prieš pat karą vienus metus studijavo Lietuvoj Vilkaviškio kunigų seminarijoj. Nuo 1961 m. rugsėjo 14 d. yra klebonu Šv. Jurgio par. Clevelande. Kun. Ivanauskas sumaniai tvarko parapiją, nuoširdžiai remia lietuvių veiklą.

• **Prel. J. Končiaus veikla.** Prel. dr. J. Končius neseniai išleido naują savo paties parašytą istorinę knygą anglų kalba: "Vytautas the Great, Grand Duke of Lithuania". Knyga turi 211 psl. su 25 iliustracijomis ir žemėlapiams. Prel. Končius yra nusistatęs dabar visas jėgas pašvęsti Lietuvą liečiančių istorinių dokumentų rinkimui ir leidimui. Tų dokumentų gali susidaryti keliolika didelių tomų. Šį darbą vykdys kontakte su Lietuvių Katalikų Mokslo akademija.

• **Racine Šv. Kazimiero par. sukaktis.** Balandžio 26 d. Racine, Wis., lietuvių Šv. Kazimiero parapija šventė aukštinį savo įsikūrimo jubiliejų. Tą dieną Milwaukee arkivyskupas W. Cousins 10 val. dalyvavo mišiose, pasakė pamokslą

ir suteikė Sutvirtinimo sakramentą. Parapijos klebonu yra kun. Bonifacas Vaišnoras, MIC.

• **Lietuvos pasiuntinybė Brazilijoj.** Gauta iš Sao Paulo, Brazilijos telegrama, kuria prašomos mūsų organizacijos ir veiksniai siųsti naujam Brazilijos prezidentui Branco prašymus atstatyti nepriklausomos Lietuvos pasiuntinybę ir konsulatą. Prieš keletą metų to krašto vyriausybė taip pažeidė Lietuvos pasiuntinybės teises, kad ji tegalėjo veikti tik kaip privati institucija.

• **Pagalba Vasario 16 gimnazijai.** Neseniai atvyko iš Vokietijos kun. Bronius Liubinas, Vasario 16 gimnazijos direktorius, kuris pradėjo lankyti lietuviškas kolonijas JAV ir Kanadoje, supažindindamas su gimnazijos būkle ir rinkdamas jai aukų. Minėtą gimnaziją remia Vokietijos valdžia, bet reikalinga ir lietuvių pagalba. Gimnazijos patalpos užbaigti dar reikalinga sukelti apie 50,000 dolerių. Laiškus ir aukas galima siųsti: Rev. Br. Liubinas, 105 Grand St., Brooklyn, N. Y.

• **Vokiečiai pagerbė lietuvių primiciantą.** Kun. Romas Kasponis, prieš Velykas iššventintas kunigu Romoje, pirmąsias iškilmingas mišias laikė Velykų šventėse Vokietijoje Mittelneufnache, kur darbuojasi kun. A. Bunga. Į iškilmes buvo nuvykusi ir naujojo kunigo sesuo iš Clevelando. Žmonės netilpo bažnyčioje. Iškilmingų pietų metu buvo sveikinimo kalbos ir dainos bei giesmės vokiškai ir lietuviškai. Vokiečiai gėrėjosi draugiška dviejų tautybių nuotaika. Pakili nuotaika buvo jaučiama viename miestelyje.

• **Mirė sesuo M. Viktorija** (Izabelė Puišytė), prancišketė, bal. 24 d. širdies smūgiu, 54 metų, Pittsburghe. Velionė mokytojavo įvairiose vietose, paskutiniu laiku buvo savos kongregacijos mokyklų prižiūrėtoja Pittsburghe.

PLATAUS DĖMESIO VERTAS ŽURNALAS

Gerieji mūsų žmonės, kurie gyvena Dievo meile, brangina sielos ugdymą ir ypač domisi jaunosios kartos likimu, galėtų atkreipti didesnę dėmesį į dar vieną tėvų marijonų leidžiamą žurnalą — "The Marian". Jis yra leidžiamas anglų kalba ir skiriamas tiems, kurie lietuviškai neįstengia skaityti. Tokių jau atsiranda tarp čia augusių, tarp jaunosios kartos, ir jų dvasios reikalai neturi nukentėti.

"The Marian" žurnalas paskutiniu metu perreformuotas. Jo redakciją dabar sudaro kun. V. Bagdanavičius, MIC, kun. dr. J. Prunskis, kun. dr. J. Vaškas, MIC, kun. A. Naudžiūnas, MIC ir L. Labanauskas, ilgą laiką buvęs Lietuvos konsulato Chicagoje sekretorius.

Žurnalas gausiai iliustruotas, kelia svarbiuosius dabarties dvasios kultūros klausimus ir nuolat plečia savo rinktinių bendradarbių tinklą. Nuo jo perreformavimo prieš du mėnesius jau jame yra rašę šie aukštų kvalifikacijų bendradarbiai: JAV Medikų draugijos žurnalo redaktorius dr. Z. Danilevičius, anglų kalbos ir literatūros profesorius Buffalo universitete dr. R. Sealy, Urugvajaus garbės konsulas F. Stungevičius, rašytojas Al. Baronas, kompozitorius dr. L. Šimutis, teisėjas Alf. F. Wells, Korėjos misijonierius L. Vėželis, marijonų pašaukimų direktorius kun. Ant. Gražulis, MIC, rašytoja — poetė V. A. Mooth (atsivertusi iš protestantizmo), Ottawos universiteto profesorius dr. A. Ramūnas, Romoje gyvenęs marijonų tarybos narys kun. A. Miciūnas, MIC, Marijos aukšt. mok. kapelionas kun. J. Malin, magistro laipsnio Wisconsin universitete siekianti buvusi Fulbright stipendininkė N. Semėnaitė, rašytoja D. Bindokienė, laikraštininkas K. J. Gaidžiūnas ir eilė kitų.

Bendradarbių tinklas nuolat plečiamas. Žurnalo "Marian" rimtumą įvertindamas paskutiniu metu į jį savo straipsnį parašė net ir episkopalų seminarijos Chicagoje prof. A. Briner, aukštai branginantis Vatikano visuotinį suvažiavimą.

Tai puiki dovana sau pačiam ir visiems, kurie skaito angliškai

"The Marian" metams kainuoja \$3.00.

Adresas: 4545 W. 63 St.

Chicago, Ill. 60629.